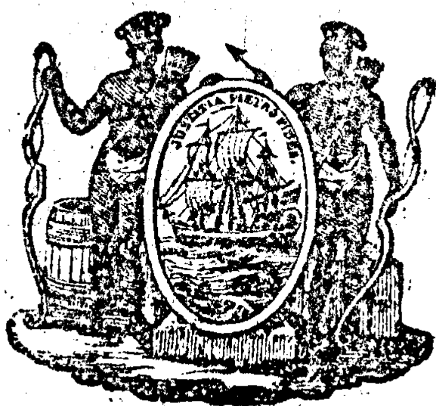
A°. 1837. N°. 89.

Dingsdag, den 7den November.

Surinaamsche Courant.

Paramaribo.

Advertentien.

(35332) De CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, doet door mij Eerste Commies oproepen, de Persoon van SUSANNA ELISABETH NAHAR, om binnen *twee weken* na dato dezes, van hare tegenwoordigheid in de Kolonie aan hem CURATOR te doen blijken; zullende bij faute van dien, met hare als onbeheerd in bewaring genomen Goederen, worden gehandeld, zoo als bij de Wet is voorgeschreven.

Paramaribo, den 4 November 1837.

J. O. N. ENGELBRECHT,
1ste Commies.

TWEEDE ADVERTENTIE.

(35060) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal MORGEN des namiddags 4 uren, in het Huis van Mevrouw de Weduwe JB. LIONARONS, aan de *Gravenstraat*, publiek verkoopen:

Fijne Mans Hoeden; Parapluien; Laken; Hollandsche Beddetijk; Fransch Porcelein; Patent Lampen; Berlijner Klokken; Neurenberger KRAMERIJEN; Koralen; gekleurde Sokken; Zwitsersche MANUFACTUREN; Eau de Cologne; Marmer- en Apothekers Papier; Ouwels en meer andere GOEDEREN.

(35233) A. P. HAVINGA vertrekt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 3den dezer, het Schip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. Klint, van Amsterdam, hebbende 59 dagen reis; Passagiers: Mejufvrouw Hanna Jacoba Posnanki, de Heeren Cornelis Cornelissen, Jan Barkeij, Richard Kirk, Coenraad Willem Ellis en Jan Jacobus Scheek.

Den 5den, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. Blackgrove, van Demerary; hebbende 6 dagen reis.

UITGEKLAARD

Den 3den, het Schip *de Gebroeders*, Kapt. P. C. Sorgdrager, naar Amsterdam; lading: 4 vaten en 429 balen heele-, 1 vat en 132 dito gebroken Koffij en 85 balen schoone Katoen.

Geboorte- en Sterfgevallen.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 1sten tot en met den 31sten October zijn ingeschreven; als:

BEVALLEN: Cornelia Jacoba Muller, zoon. — Maria de Koff, dochter. — Dorothea Christina Samson, dochter. — Maria Jacoba Bulo, zoon. — Simha Jacob Samson, Echtgenoot van Joseph Samuel Ries, zoon. Sarratje van Rudelzon, dochter. — Charlotte Schlosser, zoon. — Anna Noordveen, dochter. — Elisabeth Catharina Nerevalk, weduwe Johan Christiaan Coenraad Creps, dochter. — Maria van Phol, zoon. — Elisabeth Albertina Roepel, zoon. — Josephine Charlotte Wijngaarde, zoon. — Julie Christine Freijss, Echtgenoot van Andries Roelofsz, zoon. — Maria Levij, zoon.

LEVENLOOS GEBOREN: Het Kind van het Vrouwelijk geslacht van Esther Cohen Lobato en Joseph Gabaij Fonseca Fz. — Het Kind van het Mannelijk geslacht van Flora Machielse en Charles Lionarons. — Het Kind van het Mannelijk geslacht van Rachel Cohen Lobato en David Vieira.

OVERLEDEN: Anna Susanna de Vries, dochter van Maria Bassano, 8 jaren en 5 maanden. — Jacob Ferdinand van Thol, zoon van Christoffel van Thol en Catharina Wilhelmina Arons, 1 jaar en 2 m. — Susanna Jacoba Costerus, dochter van Georgina Catharina Costerus, circa 2 jaren. — Ferdinand Theodor Cordua, zoon van Christiaan Fridrich Cordua en Sophia Stoterow, 1 jaar en 3 maanden. — Abigael Barend de Vries, Echtgenoot van Isaak Aron Polak, 20 jaren en 9 maanden. — Louisa van Karg, 54 j. Pieter Bloedoorn, 41 jaren. — Alexandrina Nouels, circa 3 jaren. — Christoffel Barend, Matroos van het schip *Edams Welvaren*; 53 jaren. — Clasina Margaretha van Ruben, 34 jaren en 9 maanden. — Willem Roloff Kempff, 16 jaren. — Catharina Petronella Margaretha, dochter van Gores van den Heuvel en Catharina van Velsen, 18 jaren. — Roza Salomon Gomperts, Echtgenoot van Salomon Alexander, 64 jaren. — Anna Catharina Geijer, Echtgenoot van Diederich Jansen Eijken Sluijters, circa 43 jaren. — Amalia Albertina van Heijningen, dochter van Elisabeth van van Heijningen, 3 jaren. — Johanna van Schulz, ... jaren. — Anna Henrietta Clesina, dochter van Clasina Anetta Zagwijn, 6 maanden. — Jacob de Meza, 70 jaren. — Johan Jonas Bassano, zoon van Elisabeth Bassano, 10 jaren. — Jan Fredrik Steller, 32 jaren. — Johanna Hendrina Eppels, 46 jaren en 8 maanden. — Pieter Marius Arons, zoon van Pieter Hendrik Arons en Elisabeth Johanna Franke, circa 2 jaren. — Simon François, 39 jaren.

Buitenlandsche Berigten.

UITTREKSELS uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 9 September 1837.

Duitsche Berigten.

FRANKFORT, 31 Augustus.

Men schrijft uit Rome, dd. 17 Augustus. Nadat de verlichtingen der stad en de talrijke boetgangen eindelijk voorbij zijn, heeft de cholera gisteren en heden, zoo als te vermoeden was, aanmerkelijk toegenomen. Eergisteren, zegt men, zijn 15, gisteren 24 personen daaraan overleden, en heden morgen zijn verscheidene lieden door de ziekte aangetast geworden. Deze opgaven zijn welligt juist, doch in het publiek wordt wel het viervoud daarvan opgegeven. De regering volhardt in haar stilzwijgen, de politie geeft nog als altijd aan alle afreizende personen gezondheidspassen uit, en alle geruchten over het niet aanwezig zijn der cholera zijn blijkbaar verspreid met het inzigt om niet het volk door eene openbare verklaring in onrust te brengen, welke verklaring echter niet meer verre af schijnt te zijn, en waarschijnlijk uitgevaardigd zal worden, zoodra de troepen hier zullen aangekomen zijn, die tegen morgen of overmorgen alhier verwacht worden. Gij zult mijne laatste brieven doorgestoken en berookt ontvangen hebben. (Dit was echter niet het geval. AANM. *van den brief-ontvanger*). Heden is de post uit het noorden, bij vertrek dezes, nog niet alhier aangekomen. Reeds vroeger heb ik de bezorgdheid te kennen gegeven, dat de geruchten wegens vergiftiging onder de lagere volksklassen zich meer en meer uitbreiden zouden, en het slimste deden te gemoet zien. Dit is, helaas op den eersten avond der stads-verlichting op eene vreeselijke wijze bewaardheid geworden, daar een jong Engelschman op het Montamara-plein ten offer der volksverblinding gevallen is. De Engelschman zag een zeer schoon kind bij eenige vrouwen staan, en door deszelfs minnelijk voorkomen aangelokt wilde hij hetzelve eenige bon-bons toereiken, of gaf die werkelijk aan het kind, toen de vrouwen als woedende hyena's, met het geschreeuw: doodt den vergiftiger! hem te lijf vielen. De vlugt redde hem niet, want nu ook trokken vele mans hunne dolken tegen hem, en wierp een stortregen van steenen den ongelukkige ter aarde. De wijven hadden in hare woede stroo aangesleept en wilden den reeds half zieltogenden verbranden, toen het der toeschietende gendarmerie nog gelukte den dus mishandelden man met geweld te bevrijden. Hij werd naar een nabij gelegen gasthuis vervoerd, alwaar men echter aan zijn weder-opkomen twijfelt. Het is te hopen, dat de regering ook te dezer zake iets zal afkondigen, opdat de waan wegens vergiftiging bij het volk verdreven moge worden.

— De *Preuss. Staats Zeitung* behelst het volgende:

Op den 5den Augustus, kwam de Grootvorst troonopvolger te Moskou aan, nadat Hoogstdezelve ongeveer 10,000 wersten op zijne reis had afgelegd. Zijne Keizerlijke Hoogheid steeg in het Nikolajew-paleis af, en bragt den eersten nacht in de kamer door, waar Hoogstdezelve het licht der wereld voor het eerst had aanschouwd. Ten 10 ure begaf de Grootvorst zich naar de Domkerk van Uspenk, alwaar de Metropoliet Filaret den Hoogen Gast met de volgende aanspraak ontving:

»Prins! Uwe aankomst is voor ons, als het morgenrood van Ruslands zon, steeds verkwikkend; ditmaal echter wekt zij nieuwe overwegingen, nieuwe aandoeningen, nieuwe gedachten op. Met geheel bijzondere vreugde begroeten wij u, na een reis, op welke gij zelfs door een ander werelddeel gekomen zijt, zonder een en hetzelfde vaderland te verlaten, want op uw zoo vroegtijdig, zoo snel en zoo verre verwijderd rondreizen, waren onze harten u gevolgd. Welk doel lag wel voor deze uwe reizen ten grond? Moeten wij dat doel in de woorden van eenen ouden wijze vinden: Men noemt in wijsheid toe, als men de wereld door reist? Gij zijt er toe geroepen, de wijsheid te erven, die het grootste rijk der aarde omvat, en de voorzienigheid van den Hoogen daarsteller uwer levensdagen wilde, dat geheel Rusland U als leerschole tot ontwikkeling dier wijsheid dienen zoude, welker leeringen gij bij Hem ontvangen hebt. Welke zijn daarvan de uitkomsten? Op uwe reis door Rusland kwaamt gij verder dan tot heden een van deszelfs monarchen. Gij zelf verzameldet, of gij verbeterdet en vermeerdert uwe kennis van deszelfs krachten, hulpbronnen en behoeften! Welke heilrijke vruchten heeft niet hetzelve daarvan te verwachten! In dit uur zijn uwe waarnemende blikken op deze oude hoofdstad gerigt. Eene verhevene gedachte voert u hier aan de voeten der Godheid, die de wereldheerschers leidt, en in welker schoot Uwe, door haar gezegende, voorvaderen rusten. Hier, vóór alles, roert gij Ruslands hart, deszelfs levenskracht, die in deszelfs overgeërfde liefde tot deszelfs erfelijke Monarchen bestaat; een gevoel, hetwelk in onze dagen, en in vroegere eeuwen, over zoo veel vijandigs gezegevierd heeft. Deze Ruslands levenskracht, ziet gij in de vrije hooge vlugt van deszelfs vreugde, in de volksdrommen die zich op Uwen persoon aandringen, in de van geestverrukking vlammende blikken, in het triumfgeschrei!

»Moge de Russen liefde u de taak ligt maken, welke Ruslands liefde u oplegt. En als Gij tot uwen Vader, het voorwerp uwer en onzer liefde, terug keert, zeg Hem dan, dat Rusland zijne vaderlijke zorgen, weet to waardeeren;

zeg hem, dat wij die voor ons en voor onze nakomelingen zegenen, en dat wij den Hemel bidden, de toekomende geslachten onder Zijne en Uwe oogen te doen opgroeijen en rijp worden, opdat Uwe Namen door hen, als door ons, gezegend worden."

Fransche Berigten.

PARIJS 5 September.

Het *Journal des Débats* bevat een artikel betreffende de voorgenomen expeditie tegen Constantine, waarin gemeld dagblad betoogt dat de Fransche regering, na vruchteloos alle demarches gedaan te hebben, welke de eer en het belang des lands gedoogden, om eenen materieel nutteloozen oorlog in Afrika te vermijden, thans niet meer aarzelt om tot het opvatten der wapenen te besluiten. Aanvankelijk had, volgens het *J. d. D.*, Achmetbey met de hem opgelegde voorwaarden vereenigd. Hij zou de opperheerschappij van Frankrijk erkennen, schatting betalen, en de Fransche troepen, zoolang zulks geraden mogt worden geoordeeld, Guelma laten bezetten. Doch op het oogenblik van het teekenen des traktaats veranderde Achmet-bey plotselijk van besluit en drong vooraf op het ontruimen van Guelma aan, waarop natuurlijkerwijze het traktaat verbroken was en Frankrijk zich tot den oorlog bereidde.

Het vertrek van het Turksche eskader van Konstantinopel naar Tunis zou, volgens genoemd blad, deze plotselijke opwelling van moed in Achmet-Bey verwekt hebben, vermits hij van dit eskader vermoedelijk onderstand en wapenen wacht. Doch de Fransche regering heeft de vereenigde eskaders onder de bevelen der admiralen Lalande en Gallois van Toulon doen uitzeilen, met de stelligste bevelen om op de dadelijke verwijdering der Turksche vloot aan te dringen en dezelve, des noods, door geweld te verkrijgen. Men weet dat de Turksche vloot, onder aanvoering van den Capitan-pacha, uit drie linieschepen, drie fregatten en zes korvetten bestaat.

De Hertog van Orleans had levendige verlangd aan het hoofd der expeditie geplaatst te worden, »Al hetgeen moed, vaderlandsliefde en het vurigste verlangen bezigen kunnen om te overtuigen," dus besluit het *J. d. D.* zijn artikel, »werd door den Hertog van Orleans in het werk gesteld. Hij was roerend; men bewonderde zijne gevoelens, doch andere overwegingen hebben de bovenhand behouden; de stem van het koele verstand en van eene onwrikbare wijsheid heeft zich doen hooren, en de Hertog van Orleans heeft zich, als zoon en als onderdaan, aan 's Konings bevelen moeten onderwerpen. Overigens scheen de Hertog van Nemours, die bij de eerste expeditie was geweest, een regt te hebben om ook de tweede mede te maken, en gedoogden de vermoeijenissen en gevaren van den vorigen veldtogt, welke hij met eenen zoo edelen moed heeft gedeeld, niet om hem de eer der nieuwe campagne te weigeren."

Engelsche Berigten.

LONDEN, 4 September.

Tot groot ergenis van onze matigheid-genootschappen, heeft de eigenaar van een geneverhuis nabij Holborn, zijn etablissement in een gansch nieuwen, in het oog vallenden stijl aangelegd. Het uitwendige van het huis is als een vervaarlijk groot vat gebouwd, terwijl de deuren en vensters de gedaante van kleine vaatjes hebben. Van binnen zijn reeksen van vaten langs de muren geschilderd, en aan elke zijde ziet men twee groote Bacchus-beelden, om den bezoeker ten overvloede de overtuiging te verschaffen dat hij in een drink-tempel is binnen getreden!

— Volgens berigten uit Lissabon tot den 22sten Augustus, had de Koningin het ontslag harer ministers aangenomen en den Markies van Fronteira ontboden om hem het vormen van een nieuw bestuur op te dragen, welken last hij evenwel weigerde. De voorzitter der Cortes, de Heer Macairo do Castro, trachtte toen een ministerie bijeen te brengen, doch ondervond de grootste moeijelijkheden. Men zegt dat de Hertog van Terceira en de Maarschalk Saldanha hun hoofdkwartier te Rio Major hadden, doch volgens sommige berigten waren zij tot Torres Pedras en zelfs tot Cascaes aangekomen. De Hertog van Terceira had eene van Queluz den 18den Augustus gedagteekende proklamatie aan het leger uitgevaardigd. Eenige officieren en soldaten der Lissabonsche nationale garde hadden een hevig adres aan de ingezetenen gerigt, hen uitnoodigende zich tot het uiterste te verdedigen. Oporto was sedert den 12den in staat van beleg gesteld.

Mengelingen.

FRANSCHE POLICIE.

Toen de kosakken in Parys verwacht werden, wendde de bevolking der stad en der voorsteden alles aan om hare kostbaarste goederen voor deze noordsche plunderaars te verbergen. Onder anderen was de Pastoor van Levry zeer ongerust, zoowel over het zilver der kerk als over het zijne, en verlangde op eene angstvallige wijze, dat alles in zekerheid te brengen, terwijl zijn vriend en aanverwant de Heer Senart, juwelier te Parijs, welke zich destijds toevalligerwijze bij hem bevond, het besluit opvatte om voordeel te trekken uit des Pastoors voorzorg en de waarde van 100,000 kroonen in edele gesteenten te verschuilen. Aan Moirillet, die de driedubbele betrekking van kuiper, voorzanger en koster uitoefende, was door de twee vrienden het verbergen van den schat toevertrouwd: want hij was in de buurt in aanzien, wegens zijne vroomheid, wijsheid en voorzigtigheid. Ondanks zijne groote bekwaamheid verdween nogthans de schat en hij verscheen op zekeren morgen met een verbleekt gelaat en buiten zich zelven voor den Pastoor, om te berigten, dat de kosakken zeker door het bosch gegaan waren en den schat aan den grond toevertrouwd hadden opgegraven. De eerlijke Pastoor en Moirillet zelf en de bedienden voeren uit in vervloekingen tegen de kosakken; maar toen de noodlottige tijding aan den Heer Senart gebragt werd, vatte deze achterdocht op en begaf zich naar de Policie, bij welke hij, vermits het hem niet mogelijk was de kosakken onder derzelver regtsgebied te brengen, op eene stoutmoedige wijze Moirillet met den diefstal beschuldigde. »Het is mogelijk, dat Moirillet schuldig is," zeide de Heer Henry, de prefect, »maar als hij vast bij zijn stuk blijft, zoo zal het onmogelijk zijn hem te overtuigen." — Daarop riep de Senart uit: dat hij 100,000 fr. zoude willen geven om het zijne terug te bekomen; maar op het zeggen van de Policie: dat zij alles in het werk zoude stellen om den dief te ontdekken, verminderde trapswijze de toegezegde belooning op 50,000, en eindelijk op 10,000 fr.

Vidocq nam dit laatste aanbod aan. — Moirillet werd in gevangenis geworpen, en Vidocq als een soldaat vermomd, werd *gebilletteerd* in het huis van de vrouw der gevangene, alwaar hij haar het hof maakte en alle kunstgrepen bezigde om achter het geheim te komen; maar de dame was getrouw en slim en sloeg hem op alle punten zoodanig uit het veld, dat Vidocq verpligt was van inkwartiering te veranderen, na dat hij zijnen tijd vruchteloos verspild en uitgaven te vergeefsch gedaan had. Nu verkleedde hij zich als een duitsche knecht en werd in hechtenis genomen, wegens het reizen zonder paspoort; maar het was te vergeefsch, dat hij het vertrouwen van zijnen medegevangene Moirillet poogde te winnen. Eindelijk echter waren Vidocq en hij zamen aan het drinken, toen de eerste verhaalde: dat hij de knecht was van eenen pruissischen officier; dat hij zijnen Heer bestolen en deszelfs valies in het bosch van Bondi verscholen had. Moirillet op zijne beurt bekende, dat hij den eerlijken Pastoor van Levry bestolen had, en Vidocq zorgde op eene kunstige wijze, onder voorwaarde dat hij een aandeel in den buit hebben zoude, dat zij te zamen op vrije voeten werden gesteld. Zoodra zij zich naar de plaats, alwaar de schat verborgen was en Moirillet dezelve opgegraven had, legde Vidocq er de handen op, maakte zich bekend als Officier van Justitie en verklaarde, dat hij zijn gevangen was. De arme Moirillet riep op eene medelijden verwekkende wijze uit: »Goede God, wie zou het gedacht hebben, gij zaagt er zoo boersch uit."

De schuldige werd veroordeeld tot gevangenisstraf voor den tijd van zes jaren.

De Heer Senart was buiten zich zelve van vreugde over het terug bekomen van zijn verloren schat en overlaadde Vidocq met komplimenten, met lofredenen en met betuigingen van dankbaarheid: maar aan de 10,000 fr. dacht hij niet. Vidocq was verpligt hem aan zijne verbindtenis te herinneren, waarop de Heer Senart antwoordde: »ach hemel, ik vraag U om verschooning, ik was de belooning geheel vergeten; maar nu gij er van spreekt, herinner ik mij, dat ik U *vijf duizend franken* beloofd heb." Te vergeefsch verzekerde Vidocq hem, dat het *tien* duizend franken was. De juwelier had een uitmuntend geheugen, had nimmer in zijn leven iets vergeten; Vidocq was verpligt zich te vrede te stellen met de helft van de beloofde belooning: want 5,000 fr. was alles wat hij ooit heeft kunnen erlangen.

HET MONSTER VAN *ORITUCO.*

In San Rafael de Orituco, hoofdstad van een Canton der provincie Caracas, bevindt zich een menschelijk wezen zonder ledematen. Thans heeft het den ouderdom van 8 jaren bereikt en heeft bij den doop den naam van OLAVO ontvangen. In de plaats van armen heeft het twee stompen gelijkende naar schildpads vleken; het heeft volstrekt geen bewijs van beenen: het is voor het overige welgemaakt. Deszelfs aangezigt is welgevormd, de kleur is eenigzins bruin, de oogen zijn schoon, en het heeft een vriendelijk wezen. Het danst, gaat en loopt op de billen, schoon het loopen zoo als natuurlijk is, niet snel kan zijn. Deszelfs spraak is zeer duidelijk en verstaanbaar, het heeft eene aangename en welluidende stem en houdt zeer veel van zingen en van de muzijk. Het leert thans lezen en toont zich daartoe zeer genegen. Het moed door vreemde handen gevoed worden; het rookt en moet de sigaar aangestoken in den mond ontvangen; doch naargaans is het instaat de sigaar onder den stompen arm te brengen.

Ter Drukkerij van J. L. FUCHS.